

имали войниците, тѣ били длѣжни да служатъ на царя; именно, всѣки войникъ отивалъ на всѣки три години една година на царска служба. Службата на войниците въ различни-тѣ врѣмена ~~е~~ била различна. Тѣй, отначало тѣ ~~сѣ~~ били истински войници и дълго врѣме сѣ се борили заедно съ турцитѣ противъ враговетѣ на османската сила, като придружавали турската войска въ нейнитѣ походи и като участвували, съ мечове въ рѣчка, въ първия юрюшъ (нападение) противъ неприятеля. По-послѣ нашитѣ войници почнали само да сѣкатъ дърва на турската войска, да ѝ носятъ вода и да ѝ правятъ окопи. Най-послѣ, слѣдъ 1—2 вѣка, султанътъ почналъ да употрѣбѣва войниците на по-лека служба, именно: привиквалъ всѣка пролѣтъ по нѣколко хиляди отъ тѣхъ въ Цариградъ, дѣто ги каралъ цѣло лѣто да пасатъ царскитѣ и везирскитѣ коне, да женатъ ечимикъ и да косятъ сѣно, а есенно врѣме ги пращалъ назадъ въ планинитѣ имъ¹⁾.

За нашитѣ войници и за тѣхното отиване на царска служба въ Цариградъ имаме отъ Стефана Герлаха (въ 1573 г.) слѣднитѣ двѣ забѣлѣжки:

„Турчинътъ има много хиляди Българи, които не плащатъ никакъвъ данъкъ, но на всѣкиго дохожда редъ, всѣка третя година, да варди конетѣ на царя и на пашитѣ (сир. везиритѣ) по пасбищата и да имъ търси храна. Това става по Великъ-денъ и по-послѣ. Тогова влизатъ въ Цариградъ съ гайди и

¹⁾ Hammer, Osmanische staatverfassung, B. I. s. 309. 407. 495.